

го усмѣхн да прохъртѣва: »Що си толкози
» красенх! « прострѣ си рѣкѣ-тѣ, за да
покаже небето и земѣ-тѣ. » Важи ми,
молиѣта, рече. Тѣзи голѣма-та пещера
твоя ли е? дозволи ми да седна при те-
бе и при аганце-то ти. Младый момакх
неможише да разѣмѣе прикаски-те на
дѣте-то, и мислише, че си е изгубило
ѹма. Зарадз това го попыта, какх е дошло
на това мѣсто.

Дѣте-то му разказа, какх е излѣз-
ло отз земѣ-тѣ. Ваза му зарадз под-
земнѣ-тѣ пещерѣ, зарадз цыганкѣ-тѣ
и зарадз хайдѣти-те че имаха дзакъ
брады.

Обчарь-а, като чѹ толкози досто-
замѣчатѣлни нѣща растреперасе, и да-
жи се забрави на мѣсто-то си, но като
беши и мнлостивх, зе подз еднѣ-тѣ си
мышцѣ дѣте-то, а подз другѣ-тѣ
аганце-то, и бѣга толкози чиврьсто тѣи